

PROTOTIP

LARISA BĂLAN

Un contur inedit, cu linii fine
Defineau un vis cu forme nete,
Într-o realitate imediată,
Pe care o simțeam printre degete, pensule, crete.
Ochii stăteau atârnați
Ca două diamante negre:
Atât de rare, atât de perfecte...
Genele măturau obraji
Cuprinși de lacrimi de dor,
Șterse și reșterse de sute de ori,
Dar care-au săpat pielea în valuri ce încă mă dor.
Pleoapele se închideau treptat și lent,
Așa în starea lor de nemișcare...
Și parcă mă durea mai tare,
Căci simțeam că-ncep să visez,
Dar mă trezeam brusc din reverie
Când mă murdăream de culori...
Buzele roșii ca adâncurile unei flăcări
Șopteau blesteme, stropindu-mă cu nuanțe...
Oh! De câte ori ți-am spus să nu mă mai pictezi?
Surâsul viclean răsărea
Din pielea hârtiei îngălbenite de timpuri...
Simțeam cum începe să respire un cap, un portret,
Un desen conturat de-o mână fără talent.
Am început să mă uit îngrozită,
Prinzându-mi fața între mâini...
Ce delir, ce amețeli, câte defecte,
Găsind în jur cum te-am pictat d-un milion de ori.

Și vorbeai cu mine în mii de limbi neștiute,
Vorbeai prin toate inimile tale mute,
Despre iubiri și despre-ale lebedelor cântări.
Am dat perdeaua la o parte
Să intre lumină,
Să-ți tacă umbra divină...
... O formă fără fond.

Am vărsat culorile toate
Și ți-am spus, dragă chip îngrădit!
În astă lume, dragostea e vid,
Te șterge, te rupe, te sugrumă!
Scutură-ți inima de praf,
De pulbere de vise,

Căci vei rămâne mereu un carton găurit.
Te știu, te cunosc, te-am găsit,
Dar te șterg, te rup, te sugrum,
Căci ești o furtună catastrofală
Imprimată pe sufletul meu într-o pictură murală.
Nu-ți face griji!
Dacă vreau, pot să-l văruiesc!
Iar tu ai rămâne cel mult
O pictură stradală...

Într-o zi am să-mi scot sufletul din piept
Și-o să-l pun la uscat pe șevalet,
O să-l modelez, o să-l pictez
Până când o să iasă artă...
Și-o să fie atârnat d-un cui
Într-un nevizitat muzeu,
Cu descriere în stânga-jos: „Capodoperă”
Așa cum nu ești nici tu,
Nu sunt nici eu...

Când lumina a pătruns prin geam
M-am uitat într-o oglindă spartă
Și-am văzut cum în vene îmi aleargau catecolamine...
Nici nu mi-am dat seama-n tot acest timp,
Că de fapt vorbeam cu mine...